

UCHWAŁA
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO
z dnia 25 maja 2015 r.
Nr VII/192/15

**w sprawie: rozpatrzenia skargi Pana Jerzego M
Województwa Wielkopolskiego.**

na działalność Marszałka

Na podstawie art. 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.¹) Sejmik Województwa Wielkopolskiego uchwała, co następuje:

§ 1

Uznaje się za bezzasadną skargę Pana Jerzego M na działalność Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w której skarżący formułuje zarzuty dotyczące: dyskryminowania jego twórczości i twórczości jego syna przez samorządowe instytucje kultury, dla których organizatorem jest Samorząd Województwa Wielkopolskiego oraz odmowy prawa do indywidualnego spotkania z Marszałkiem Województwa Wielkopolskiego.

§ 2

Wykonanie uchwały w zakresie zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Wielkopolskiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i z 2015 r. poz. 211.

UZASADNIENIE
DO UCHWAŁY Nr VII/192/15
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO
z dnia 25 maja 2015 r.

W dniu 16 marca 2015 r. do Przewodniczącego Sejmiku Województwa Wielkopolskiego wpłynęła, przekazana zgodnie z właściwością przez Wojewodę Wielkopolskiego, skarga z dnia 10 marca 2015 r. Pana Jerzego M _____ – zamieszkałego w Lund – na działalność Marszałka Województwa Wielkopolskiego dotycząca: odmowy spotkania ze skarżącym oraz dyskryminacji jego twórczości przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego i przez samorządowe instytucje kultury, dla których organizatorem jest Samorząd Województwa Wielkopolskiego. Ww. zarzuty skarżący ponowił w piśmie z dnia 18 marca 2015. W dniu 31 marca 2015 r. Wojewoda Wielkopolski przekazał Przewodniczącemu Sejmiku kolejne pismo Pana Jerzego M _____ z dnia 28 marca 2015 r., w którym skarżący podnosi zarzut naruszenia interesu prawnego skarżącego przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego poprzez uniemożliwienie wystawienia sztuk teatralnych jego autorstwa w instytucjach, których organizatorem jest Samorząd Województwa Wielkopolskiego oraz realizację przez wielkopolskie teatry produkcji o wątpliwej zdaniem skarżącego wartości artystycznej. Następnie w dniu 18 kwietnia 2015 r. skarżący wystosował dwa kolejne pisma, w których podkreślał, iż przepisy, które wyposażają dyrektorów jednostek w uprawnienia do zarządzania instytucją są wykorzystywane do dyskryminowania twórczości skarżącego poprzez nie wystawianie jego sztuk teatralnych w instytucjach kultury podległych Województwu Wielkopolskiemu oraz wniósł o podjęcie działań przez Sejmik w celu wystawienia jego sztuki pt.: „Znachor i Księżyc” na deskach Teatru im. Wojciecha Bogusławskiego w Kaliszu.

Należy zaznaczyć, iż zarzuty sformułowane przez Pana Jerzego M _____ w skardze i kolejnych pismach w sprawie w swej treści korespondują z jego skargą z dnia 16 stycznia 2012 r., która była rozpatrywana przez Sejmik oraz została uznana za bezzasadną na mocy Uchwały Sejmiku Województwa Wielkopolskiego Nr XIX/329/12 z dnia 27 lutego 2012 r.

Przewodniczący Sejmiku Województwa Wielkopolskiego poinformował Pana Jerzego M _____ pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. (znak: KS-A.1510.4.2015), że ze względu na konieczność szczegółowego wyjaśnienia okoliczności poruszonych w nadesłanych pismach oraz nadsyłane przez skarżącego kolejne pisma, wniesiona skarga zostanie rozpatrzona przez Sejmik na sesji w dniu 25 maja 2015 r.

W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, iż skarga Pana Jerzego M _____ jest bezzasadna, z niżej wymienionych względów.

Podnoszony przez skarżącego zarzut dotyczący dyskryminacji jego twórczości przez dyrektorów samorządowych jednostek kultury sprowadza się w istocie do nieuwzględnienia przez

nich wniosków skarżącego w sprawie podjęcia współpracy artystycznej. Zgodnie z treścią art. 17 Ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (t.j.: Dz. U. z 2012 r., poz. 406 z późn. zm.) samorządową instytucją kultury zarządza jej dyrektor i w związku z powyższym, to on wyznacza politykę repertuarową oraz strategię rozwoju artystycznej instytucji, a także podejmuje wynikające stąd decyzje dotyczące zapraszania do współpracy osób z zewnątrz i realizowania konkretnych projektów artystycznych. Organizator przed powołaniem dyrektora jednostki kultury jest natomiast zgodnie z treścią art. 15 ust. 5 ww. ustawy zobowiązany do sporządzenia odrębnej umowy w formie pisemnej z kandydatem, określającej program działania instytucji. Program ten oparty jest o pisemne opracowanie autorskiej koncepcji programowo-organizacyjnej przedstawionej przez dyrektora, która musi być zgodna z zasadami i celami polityki kulturalnej państwa oraz samorządu województwa oraz zaspokajając potrzeby społeczeństwa w tym zakresie. Tym samym zgłaszane przez skarżącego zarzuty dotyczą w istocie działań o charakterze obligatoryjnym, nie znajdujących się wobec siebie w stosunku sprzeczności. Należy przy tym zaznaczyć, iż jakkolwiek ingerencja organizatora w zakres czynności i uprawnień dyrektora jednostki skutkowałaby złamaniem zasady jednoosobowego kierownictwa, wynikającej wprost z treści art. 17 ww. ustawy i w konsekwencji naruszeniem prawa. W związku z powyższym Sejmik, czy też Marszałek Województwa Wielkopolskiego nie posiadają środków prawnych, które mógłby skutecznie służyć realizacji postulatu skarżącego w zakresie wystawienia sztuki jego autorstwa w teatrze w Kaliszu jak i innych placówkach kulturalnych.

Również nie znajduje potwierdzenia zawarta w skardze teza Pana Jerzego M odnoszącą się do rzekomego nadużywania prawa przez dyrektorów teatrów poprzez angażowanie do współpracy autorów prezentujących twórczość o niskiej wartości artystycznej. Abstrahując od subiektywności oceny wartości danego dzieła artystycznego przez poszczególnego odbiorcę, należy zwrócić uwagę, iż skarżący nie wskazuje konkretnych przykładów tego typu działań, a zawarte w skardze sformułowania mają charakter sądu generalnego, bez wskazania dowodów, które mogłyby służyć ich uzasadnieniu. Jako przykład bezzasadności ww. twierdzeń może służyć m.in. fakt, iż w 2015 r. Paszport „Polityki”, jedną z najbardziej prestiżowych nagród za twórczość artystyczną w Polsce, otrzymał pan Radosław Rychcik za reżyserię spektaklu „Dziady” w Teatrze Nowym im. Tadeusza Łomnickiego w Poznaniu.

Formułowany przez Pana Jerzego M zarzut dotyczący wprowadzenia przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego zakazu wstępów do wielkopolskich teatrów, dla skarżącego oraz jego syna Piotra M również nie zostały potwierdzone. Należy zaznaczyć, iż rzekome naruszenie interesu prawnego skarżącego nie zostało przezeń poparte żadnym dowodem potwierdzającym taki stan rzeczy, ani choćby jednym przykładem ograniczenia możliwości skorzystania z tego typu obiektów użyteczności publicznej.

Odnosząc się do sformułowanego przez skarżącego zarzutu dotyczącego odmowy przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego prawa do spotkania w powyższej sprawie ustalono, iż Pan Jerzy M zwrócił się w formie telefonicznej o osobiste spotkanie z Marszałkiem Województwa Wielkopolskiego, wskazując jednocześnie dogodny dla siebie termin spotkania po dniu 20 marca 2015 r. Skarżący został poinformowany, iż ze względu na napięty terminarz związany z działalnością zawodową Marszałka Województwa Wielkopolskiego, zarówno w regionie, kraju jak i poza jego granicami, terminy spotkań indywidualnych ustalane są sukcesywnie. Pan Jerzy M został poinformowany, iż sprawa uzgodnienia dogodnego dla obu stron terminu została powierzona Asystentce Marszałka Województwa Wielkopolskiego, lecz skarżący odmówił z nią kontaktu. Skarżący podkreślił, iż termin spotkania musi uwzględniać tygodniowe wyprzedzenie związane z koniecznością wykupu biletu na prom do Polski.

W świetle przedstawionych okoliczności, podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia jego interesu prawnego nie znajduje uzasadnienia, bowiem istota sprawy sprowadza się do uzgodnienia dogodnego dla obu stron terminu spotkania.

Sejmik, uznając skargę Pana Jerzego M za bezzasadną, wziął pod uwagę stan faktyczny i prawny. Mając na uwadze powyższe ustalenia Sejmik stwierdził, iż Marszałek Województwa Wielkopolskiego oraz podlegli mu pracownicy realizowali swoje uprawnienia zgodnie z prawem oraz dołożyli wszelkich starań w celu wyjaśnienia stawianych przez skarżącego zarzutów.

Wobec powyższego postanowiono jak w treści §1 uchwały.